

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 609/2016
24.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.К., због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног адвоката Ђ.Ч. и А.С., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 7/14 од 21.10.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж 13/16 од 11.02.2016. године, у седници већа одржаној 24.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., адв. Ђ.Ч., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 7/14 од 21.10.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж 13/16 од 11.02.2016. године, док се захтев браниоца адв. А.С., поднет против наведених пресуда **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 7/14 од 21.10.2015. године, окр. М.К. оглашен је кривим због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Виши суд у Чачку је пресудом Кж 13/16 од 11.02.2016. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених првостепенних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног адв. Ђ.Ч., због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде укине или преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе;

- бранилац окривљеног адв. А.С., због повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. и 3. и члана 440. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, ове пресуде преиначи и окривљеног ослободи од одговорности или да обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Након што је Републичком јавном тужиоцу доставио захтеве за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв.Ђ.Ч. неоснован а да је захтев браниоца адв. А.С. недозвољен.

Иако бранилац окривљеног адв. Ђ.Ч. захтев подноси због повреде закона у смислу члана 485. став 1. ЗКП, у захтеву не опредељује конкретну повреду закона која, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Међутим, образложењем захтева и наводима да из изреке првостепене пресуде не произилази да је окривљени извршио неко кривично дело односно да у његовим радњама нема елемената кривичног дела за које је оглашен кривим, јер је за постојање предметног кривичног дела потребно да окривљени предузме неку активну радњу да би орган био доведен у заблуду, а то се из изреке пресуде, према наводима захтева не види, бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац адв. Ђ.Ч. указује на поведу закона по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело - члан 439. тачка 1. ЗКП. Наиме, изрека првостепене пресуде садржи сва битна обележја кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. КЗ и то како субјективне тако и објективне елементе тог дела, а наиме да је окривљени прикрио чињеницу пред надлежним органом у Служби за катастар непокретности да он није власник спорне непокретности коју је продао М.М., те је на тај начин довео поступајући надлежни орган у Служби за катастар непокретности у заблуду у погледу власништва, на основу чега је дозвољена промена стања у листу непокретности. За постојање кривичног дела из члана 358. КЗ неопходно је да лице довођењем у заблуду наведе надлежни орган да у јавној исправи, записнику или књизи овери што год неистинито што може да служи као доказ у правном саобраћају. Имајући

у виду детаљно описане радње окривљеног у изреци првостепене пресуде у вези са начином на које је окривљени довео у заблуду надлежни орган у Служби за катастар и навео га да у листу непокретности изврши промену носиоца права власништва, што је и хтео и при томе био свестан да је његово дело забрањено, тиме је, остварио сва битна обележја кривичног дела за које је и оглашен кривим.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Ђ.Ч. оценио неоснованим.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је да окривљени, преко браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости уколико је у првостепеном и поступку пред жалбеним судом повређен закон и то члан 74. члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног, адв. А.С. захтев за заштиту законитости поднео је због повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. и 3. ЗКП и члана 440. ЗКП односно погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Међутим, наведене повреде закона као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца адв. А.С. оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 491. став 1., у односу на захтев браниоца адв. Ђ.Ч. и одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, у односу на захтев браниоца адв. А.С., одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.